

Ika-9 ng Agosto, 2026 -- Ika-19 na Linggo sa Karaniwang Panahon

1 Hari 19, 9. 11-13; Roma 9,1-5; Mateo 14,22-33

PANIMULA

May isang matandang panalangin ng isang mangingisda na nagsasabing, "Ang iyong dagat, O Diyos, ay napakalaki, ang aking bangka naman ay napakaliit." Sa maraming paraan, ang panalanging iyon ay sumasagisag sa ating lahat. Madalas na nadarama nating mas malaki ang buhay kaysa sa ating lakas, at may mga sandaling natutuklasan natin kung gaano kaliit ang ating kontrol sa mga hangin at alon sa ating paligid. Dinadala tayo ng mga Banal na Kasulatan ngayon sa karanasang iyon. Nakikipaglaban ang mga alagad sa bagyo, nakikinig si Elias sa Diyos sa katahimikan pagkatapos ng hangin at apoy, at dinadala ni Pablo ang lungkot ng pag-ibig na hindi kayang piliting sumuko ang puso ng iba. Ipinaaalala sa atin ng bawat pagbasa na ang pananampalataya ay hindi kawalan ng pakikibaka, kundi tiwala sa presensya ng Diyos sa gitna nito.

Kadalasan, lumalakas ang takot sa ating kalooban. Ang pagkabalisa, pagkabigo, at kawalang-katiyakan ay maaaring lumabo sa ating paningin kaya't hindi natin nakikilala ang Panginoong nasa piling na natin. Gayunpaman, patuloy na binibigkas ni Kristo ang mga salitang ito sa bawat balisang puso: "Lakasan ninyo ang inyong loob, ako ito; huwag kayong matakot."

Habang naghahanda tayong ipagdiwang ang mga banal na misteryong ito, kilalanin natin ang mga sandaling humina ang ating tiwala dahil sa takot, kung kailan tinabunan ng ingay ang

malumanay na tinig ng Diyos, at kung kailan nakalimutan nating abutin ang kamay na iniaabot ni Kristo upang tayo'y iligtas.

HOMILIYA

May isang matandang panalangin ng isang mangingisdang taga-Britanya na nagsasabing, "Ang iyong dagat, O Diyos, ay napakalaki, ang aking bangka naman ay napakaliit." Itinago ni Pangulong John F. Kennedy ang mga salitang ito sa isang tapyas na nakasabit sa Bahay na Puti. Ipinahahayag nito ang isang bagay na labis na makatao: ang pagkaunawa na ang buhay ay kadalasang mas malaki, mas hindi mahulaan, at mas makapangyarihan kaysa sa atin. Ang maliit na bangka ay hindi pumipili ng dagat na kanyang lalayagan. Natutunan lamang nitong manatiling lulutang dito.

Alam ng karamihan sa atin kung ano ang pakiramdam na harapin ang mga bagay na wala sa ating kontrol. May diagnosis na nagbabago ng lahat. May relasyong nagsisimulang sumira. May pasaning pamilya na lalong bumibigat. May desisyong dapat gawin kahit walang katiyakan. Bigla nating napagtanto kung gaano kadalang maluwa ang ating kumpiyansa. Bumabangis ang dagat, at ang ating maliit na bangka ay nararamdamang kay liit.

May lumang kuwento tungkol sa isang batang marino na tumatawid sa Atlantiko sa unang pagkakataon. Sa gitna ng isang malakas na bagyo, nakita niya ang mahusay at matandang kapitan na kumakalma habang umiinom ng tsaa kahit dumadagundong ang mga alon laban sa barko. Isinigaw ng batang marino, "Kapitan, hindi po ba kayo natatakot?" Sumagot ang kapitan, "Natutunan ko na noon pa man na hindi mapipigil ng takot ang bagyo. Ang tanging pinipigilan nito ay ang marino." Mahalaga ito. Ang takot mismo ay hindi ang

panganib. Ang tunay na panganib ay ang pagpayag na hayaan ang takot na maglaho tayo sa direksyon, paghatol, at tiwala.

May isa pang kuwentong pandagat na mas malinaw na nagpapakita ng punto. May isang mapagmalaking kapitan na namumuno sa isang destroyer sa kanyang unang paglalayag. Isang madilim na gabi, sa gitna ng malakas na bagyo, nakakita siya ng liwanag sa unahan. Nag-utos siya sa isang tagapagbigay-senyas na ipadala ang mensaheng: "Ilihis ang inyong direksyon ng sampung grado pasilangan." Ang sagot na dumating: "Ilihis ang inyong direksyon ng sampung grado pahilaga." Nagalit, nagpadala ulit ng mensahe ang kapitan: "Kapitan ako. Ilihis agad ang inyong direksyon." Ang tugon: "Ako po ay isang marinopangalawang rangko. Ilihis agad ang inyong direksyon." Nagngangalit, sumigaw ang kapitan: "Nangungunahan ako ng tagawasak!" Dumating ang huling tugon nang kalmado: "At ako po ay isang parola."

Ang tila hadlang pala ay kaligtasan. Ang tila pagsalungat ay pala ay patnubay. Sa gitna ng bagyo, nagiging malabo ang pang-unawa. Minsan, ang mismong bagay na maaaring magliligtas sa atin ay napagkakamalang banta.

Iyan ang mundo ng ating Ebanghelyo ngayon. Ang mga alagad ay nasa isang maliit na bangka sa magaspang na dagat, hinahampas ng hangin at alon. At si Jesus ay wala sa kanila--- hindi bababa sa paraang inaasahan nila. Mahalaga ang detalyeng iyan dahil hinahawakan nito ang isa sa pinakamalalim na karanasan ng pananampalataya: ang paggawa ng bagay na sa palagay natin ay tama at gayunpaman matagpuan pa rin ang ating sarili sa kahirapan.

Hindi tumatakas ang mga alagad kay Jesus. Sumusunod sila sa kanya. Siya mismo ang nagpauna sa kanila. Gayunpaman, hindi sila naligtas mula sa bagyo dahil sa pagsunod nila.

Marami ang tahimik na nakikibaka sa katotohanang iyon. "Sinusubukan kong mabuhay nang matuwid. Nananalangin ako. Nagtatrabaho ako nang tapat. Bakit napakahirap pa rin ang buhay?" Hindi nagkukunwari ang Ebanghelyo na inaalís ng pananampalataya ang mga bagyo. Sa halip, ipinapakita nitong si Kristo ay dumarating sa atin sa gitna nito.

May isa pang munting detalye na madalas hindi napapansin. Sinasabi ng Ebanghelyo na ang bangka ay "malayo na sa lupa." Ang mga alagad ay nasa pagitan ng dalawang baybayin--- hindi na kung saan sila nagsimula, ngunit hindi pa rin kung saan sila dapat makarating. Sa espirituwal na paraan, maraming tao ang naninirahan doon. Hindi na kung sino sila noon, ngunit hindi pa rin kung sino ang inaasam nilang maging. Ang mga pagitang-lugar ay maaaring nakatatakot dahil kulang ito sa katatagan. Ngunit madalas na doon lumalalim ang pananampalataya.

Pagkatapos dumating ang kamangha-manghang sandali. Naglakad si Jesus patungo sa kanila sa ibabaw ng tubig. Ngunit sa halip na maaliw, unang naramdaman ng mga alagad ang takot. "Multo iyan!" sigaw nila.

Binabago ng takot ang ating pananaw. Nakikita natin ang panganib kung saan may pagmamahal, pagtangga kung saan may paanyaya, katahimikan kung saan may presensya.

Isang nars na matagal nang nagtrabaho sa pangangalagang pampakalma ang nagsabi minsan na maraming naghihingalong pasyente ang may parehong panghihinayang: "Napakarami ng buhay ko ang ginugol sa pagkatakot." Natatakot magpatawad. Natatakot magsimula muli. Natatakot magmahal nang tapat.

Natatakot magtiwala sa Diyos. Ang takot ay nagpapaliit ng buhay hanggang sa mas maging mahalaga ang makaligtas kaysa sa mamuhay.

Sa gitna ng takot na iyon, nagsalita si Hesus: "Lakasan ninyo ang inyong loob, ako ito; huwag kayong matakot."

Paulit-ulit na lumitaw ang mga salitang iyon sa buong Banal na Kasulatan dahil isa ang takot sa pinaka-matibay na katotohanan ng buhay ng tao. Ang utos na "Huwag kayong matakot" ay hindi pagtanggì sa katotohanan. Hindi ikinakaila ni Hesus na hindi totoo ang bagyo. Totoo ang mga alon. Totoo ang hangin. Ngunit hindi nananaig ang takot.

Pagkatapos gumawa si Pedro ng isang kahanga-hangang bagay. "Panginoon, kung ikaw nga, papuntahin mo ako sa iyo sa ibabaw ng tubig."

At sinabi lamang ni Hesus, "Halika."

Sa isang antas, mukhang walang-ingat ang kilos ni Pedro. Ngunit madalas na nagsisimula ang pananampalataya sa mismong kilos na iyan: ang paglabas mula sa nararamdamang ligtas patungo sa isang tumatawag sa atin. Bawat bokasyon, bawat kilos ng pagpapatawad, bawat mahirap na pagkakasundo, bawat desisyong magsimula muli ay may bahagi ng pagbaba ni Pedro mula sa bangka.

May isang batang babae minsan na naglarawan ng pag-iwan sa isang matagumpay na karera upang alagaan ang kanyang ina na may demensya. Sinabi ng mga kaibigan na sinisira niya ang kanyang kinabukasan. Inamin niyang natatakot at hindi siya sigurado. Ngunit taon-taon pa ang lumipas, sinabi niya, "Ito ang pinakamahirap na bagay na nagawa ko kailanman, ngunit ito rin ang lugar kung saan ko natuklasan ang Diyos nang

pinakamalalim." Bihirang maramdaman ng pananampalataya na ligtas sa simula. Mas parang tiwala ito kaysa katiyakan.

Sa simula, naglakad si Pedro sa ibabaw ng tubig. Ngunit pagkatapos, sinasabi ng Ebanghelyo, "Napansin niya ang malakas na hangin." Ang pangungusap na iyon ay bumubuod ng napakarami sa buhay-espirituwal. Inilipat ni Pedro ang kanyang pansin mula kay Kristo patungo sa bagyo.

At hindi ba't totoo iyan para sa marami sa atin? Nagsisimula tayo nang mabuti. Gumagawa tayo ng resolusyon. Sinusubukan nating buuin muli ang isang kasal, palalimin ang panalangin, malampasan ang isang bisyo, maging mas mapagpasensya, mas mapagbigay. Ngunit pagkatapos, lumalakas ang hangin: pintasan, pagod, pagkabigo, lumang gawi, panloob na pag-aalinlangan. Dahan-dahang lumalakas ang takot kaysa sa tiwala. Nagsisimulang lumubog si Pedro.

Ang sumunod ay maaaring ang pinakatapat na panalangin sa Ebanghelyo: "Panginoon, iligtas mo ako!"

Hindi maganda ang pagkakasabi. Hindi pino. Tunay lamang ito. Minsan, ang pinakamalalim na mga panalangin ay ang pinakasimple. Isang panalangin sa daanan ng ospital. Isang panalangin sa hatinggabi. Isang panalanging bulong sa pagod. Isang panalangin mula sa taong wala nang mararangyang salita, pangangailangan na lamang. At agad, ayon sa Ebanghelyo, inabot ni Jesus ang kanyang kamay.

Agad-agad. Hindi pagkatapos ipaliwanag ni Pedro ang kanyang sarili. Hindi pagkatapos niyang patunayan ang kanyang karapat-dapat. Hindi pagkatapos huminto ang bagyo. Agad ang tugon ni Kristo.

Napakahalaga nito dahil marami ang lihim na inaakala ang Diyos na tila napakalayo, pagkabigo, o mabagal tumulong. Ngunit ipinapakita ng Ebanghelyo ang isang Diyos na papalapit sa kahinaan ng tao, hindi lumalayo mula rito.

Nag-aalok ang unang pagbasa ng ibang larawan ng presensya ng Diyos. Nakatayo si Elias sa bundok, naghihintay sa Panginoon. May malakas na hangin, lindol, at apoy. Ngunit wala doon ang Diyos. Sa wakas, dumating ang "isang tinig ng lubos na katahimikan," isang magaan na bulong, at doon nakilala ni Elias ang Diyos.

Ang mundo sa ating paligid ay puno ng ingay. Walang katapusang opinyon, pagtatalo, kabalisahan, at panggambala. Maaaring maging pipi tayo sa espirituwal dahil sa ingay. Hindi na natin makilala ang mas tahimik na presensya ng biyaya.

May isang lalaking dumalaw minsan sa isang monasteryo para sa isang pagbabalik. Pagkatapos ng dalawang araw ng katahimikan, nagreklamo siya sa isa sa mga monghe, "Walang nangyayari dito." Ngumiti ang monghe at sumagot, "Iyan ay dahil ang iyong kaluluwa ay unti-unti nang tumatahimik nang sapat upang mapansin kung ano ang laging nangyayari."

Napakalalim niyan. Kadalasan, hindi wala ang Diyos; tayo lamang ay masyadong nagulumihanang upang mapansin siya.

Ang katahimikang naranasan ni Elias ay hindi kawalan. Ito ay pagmamasid. Ito ang katahimikang kung saan nawawalan ng lakas ang takot at nagiging kilala muli ang katotohanan.

Nagdaragdag ang mga salita ni Pablo sa ikalawang pagbasa ng isa pang antas. Nagsasalita siya nang may matinding lungkot para sa kanyang bayan, nalulungkot dahil hindi nakikilala ng kanyang minamahal ang tinuturing niyang buhay na

katotohanan. Ito ang sakit ng pagmamahal na hindi kayang kontrolin ang mga bunga nito.

Alam ito ng mga magulang. Alam ito ng mga kaibigan. Sinumang nakasaksi sa isang mahal sa buhay na gumagawa ng mapaminsalang mga desisyon ang nakakaalam ng ganitong kawalang-lakas. Hindi inaalis ng pananampalataya ang paghihirap na iyon. Ngunit tinuturuan tayo nitong dalhin ang lungkot nang hindi sumusuko sa pagkawalang-pag-asa.

Kung pagsasamahin, ipinapakita ng mga pagbasa ngayon ang isang bahaging katotohanan: hindi sapat sa sarili ang mga tao. Ang mga bagyo sa labas natin, ang mga pag-aalinlangan sa ating kalooban, at ang mga relasyong sumasakit sa atin ay nagpapaalala sa kung gaano tayo kalimitado. Ngunit hindi katapusan ng pananampalataya ang pagkakaunawang iyon. Nagsisimulapalang nito.

Sapagkat hindi ang Kristiyanismo, sa huli, ay kuwento ng malalakas na taong nagtatagumpay sa mga bagyo. Kuwento ito ng isang tapat na Diyos na lumalapit sa mahihinang tao sa gitna nito.

Sa puso ng Ebanghelyo, hindi ang pagkabigo ni Pedro ang mahalaga kundi ang presensya ni Kristo. Dumarating si Hesus sa ibabaw ng tubig. Nagsasalita si Hesus ng lakas ng loob. Inaabot ni Hesus ang kanyang kamay. Sumasakay si Hesus sa bangka. At nang sumakay siya sa bangka, tumigil ang hangin.

May isang huling larawan na pinagsasama-sama ang lahat ng pagbasang ito: isang maliit na bangka sa malawak na dagat; natatakot na mga alagad; isang kamay na umaabot sa gitna ng bagyo; si Elias na nakikinig sa katahimikan; isang parola na napagkamalang panganib hanggang sa makilala itong awa.

Bumabalik muli ang panalangin ng mangingisdang taga-Britanya, ngunit ngayon may mas malalim na kahulugan: "Ang iyong dagat, O Diyos, ay napakalaki, ang aking bangka naman ay napakaliit." Oo, malaki ang dagat. Ngunit mas malaki pa ang Diyos Amang lumikha ng dagat. At ang kamay na umabot kay Pedro ay patuloy na umaabot sa atin sa tuwing sinisimulan tayong hilahin pababa ng takot. Amen.

Translated by William Valdez, Jr., Perth, Australia